

ALBANIË EN DE OORLOG.
De ontscheping van Italianen te Vallona (Albanië) ter bezetting van de stad. De soldaten houden rust op de kade der haven.

DE GEALLIËERDEN TE SALONIKI.
Een der opslagplaatsen van munitie der Gealliëerden te Saloniki.

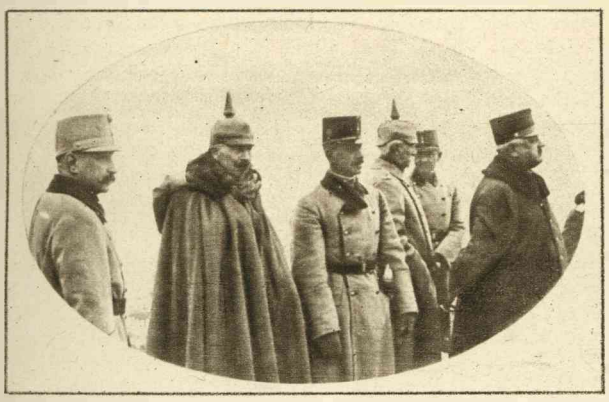
II.

„'t Zal spannen morgen!" zei de majoor. „Geef mijn spullen maar een extra beurt, Leroux!"

Een van Chandeau's principes was, dat men met zijn beste plunje aan ten oorlog moest trekken, en vóór iederen veldslag alles nog eens duchtig moest oppoetsen: het verhoogde het eigen moreel als men zich goed gekleed wist, en de tegenpartij kreeg een hoogen dunk van 't gevoel van eigenwaarde der vijandelijke troepen.

„Ja, majoor," antwoordde Leroux, de oppasser. „Ik heb uw Zondagsche jas maar uit de kist genomen."

Leroux was een van die oude vrijwilligers, zooals men er tegenwoordig maar zelden meer aantreft, die militair zijn tot in hun merg, vastgeroest in den dienst, en die van geen ongehoorzaamheid of tegenspreken weten.

KEIZER WILHELM AAN HET OOSTFRONT.
De Duitsche Keizer tijdens een inspectie der troepen aan het Oostelijk front.

Hij was even oud als de majoor, en had vroeger als palfenier bij diens ouders gediend; maar toen mevrouw Chandeau gestorven was en haar man, na een mislukte speculatie, zich een kogel door 't hoofd had gejaagd, hadden hij en de zoon van zijn voormaligen meester zich beiden voor den militairen dienst aangemeld. De majoor was toen achttien jaar, en stond met een zeer matig fortuintje alleen op de wereld. Maar hij had hard gewerkt, was tweemaal op het slagveld bij keuze bevorderd geworden, en bracht het zoodoende tot zijn tegenwoordigen rang. Leroux, de eenvoudige boerenjongen, was gebleven wat hij was: huzaar; en toen zijn meester de luitenantsépauletten had verdiend, werd de vroegere palfenier zijn oppasser. En dat was hij gebleven tot op den huidigen dag, dank zij de bemoeiingen van Chandeau, dien hij, met zijn herinnering in oude tijden vertoevend, nog telkens bij vergissing „jongeneer" noemde.

Ze waren aan elkaar gehecht, de twee soldaten, ze kenden elkaars nukken en eigenaardigheden, en ze zouden het niet zonder elkaar hebben kunnen stellen. Leroux kon er op rekenen, dat de majoor hem geen seconde na den dienst meer in de kazerne wilde zien, als hij permissie had verkregen zijn ouders te bezoeken, en de majoor wist eens voor al,

EEN STRAATTOONEEL IN LESCOVAC.
Bulgaarsche treinsoldaten en koetsiers houden rust in een straat te Lescovac (Zuid-Servië.)

dat Leroux hem voor geen smeekbeden of bedreigingen zijn beste sabel zou geven als het regende.

„Ik wou, dat we er maar gauw af waren deze keer, majoor", zei Leroux, de rijlaarzen tegen het licht houdend om 't effect van het schoensmeer te beoordeelen.

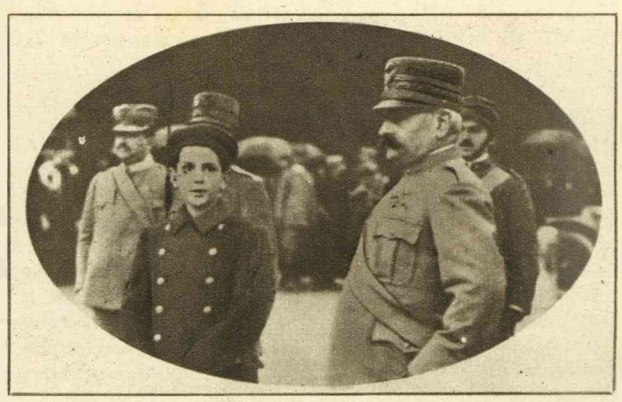
„Hoe zoo?" vroeg de majoor barsch. „Je hebt toch niet genoeg van den oorlog?"

„Neen majoor, dat niet; maar, ziet u, mijn moeder is weer erg ziek, ze is een oud mensch en zal 't misschien niet lang meer maken — en dan mijn vrouw .... 't arme mensch staat natuurlijk duizend angsten uit...."

„Wat!" viel de majoor in. „Waarom ben je dan ook zoo stom geweest te trouwen! Ik heb je genoeg gewaarschuwd! Sedert dat jaar dat je getrouwd bent, zit er nog maar de helft militairisme in je van vroeger. Je doet den dienst 't meest schade met zulke roekelooze streken. Een militair moet niet trouwen!"

„Ja, majoor, u hebt eigenlijk wel gelijk," zei Leroux, „maar nu ik mijn vrouw eenmaal heb..:. ze is een goed wijf, weet u, en nog zoo jong...."

„Ja, die fratsen kennen we," zei de majoor. „Moet je je moeder gaan opzoeken, als we in het garnizoen zijn? Ja? 't Is nog al een heele reis, hè — help me onthouden, dat ik je dan een spoorkaartje bezorg.... Neen, houd je mond maar," voegde hij er aan toe, toen Leroux van blijdschap in een stroom van welsprekendheid wilde uitbreken, „zorg maar dat mijn spullen goed gepoetst zijn, anders ga je de

VAN HET ITALIAANSCHE LEGER.
De Italiaansche kroonprins woont een groote militaire revue bij.

provoost in. Ik zal maken dat je acht dagen verlof krijgt, als we terug zijn."

Leroux waagde het niet te antwoorden, want de majoor vloekte alweer binnensmonds, en ging ijverig het terrein voor den volgenden dag op de stafkaart bestudeeren.

Maar de majoor kon het hoofd niet bij het werk houden. Wat scheelde hem toch vanavond? Er stonden allerlei andere dingen op die stafkaart dan er op staan moesten; hij zag er van alles op — maar geen terrein, geen huizen, geen troepen.

Hij wierp het ding op den grond en bleef met het hoofd in de handen op zijn koffertje zitten.

NU SERVIË GEVALLEN IS...
Een der wagens van de nieuwe treinverbinding Berlijn—Konstantinopel. De „Balkantrein" verbindt de beide genoemde plaatsen via Breslau—Budapest—Sofia.

IN HET VEROVERDE NISCH.
Een triomfboog opgericht in een der straten van het veroverde Nisch (Servië) ter gelegenheid van het bezoek van koning Ferdinand van Bulgarije.